

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Naděždy Řehákové a soudců Mgr. Martina Kříže a JUDr. Ivanky Havlíkové v právní věci **žalobce: I. A.**, zastoupen JUDr. Irenou Strakovou, advokátkou se sídlem Žitná ul. 45, Praha 1, proti žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců** se sídlem Praha 4 - Nusle, náměstí Hrdinů 1634/3 (dříve ministr vnitra), o žalobě na přezkoumání rozhodnutí ministra vnitra ze dne 3.6.2009, č.j. : MV-19819/VS-2009,

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**
- III. **Soud přiznává Mgr. Romanu Hujerovi, bytem Slévačská 902/11, Praha 9 odměnu tlumočnicka ve výši 350,- Kč, která mu bude vyplacena z účtu Městského soudu v Praze do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání rozhodnutí ministra vnitra ze dne 3.6.2009, č.j. : MV-19819/VS-2009, jímž byl zamítnut jeho rozklad proti rozhodnutí ministerstva vnitra ze dne 16.1.2009, č.j. OAM-174-5/TP-2009. Prvostupňovým správním rozhodnutím byla podle § 75 odst. 1 písm. h) zákona č. 326/1999 Sb. „o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen zákon o pobytu cizinců)“ zamítnuta žalobcova žádost o povolení k trvalému pobytu pro nesplnění podmínek uvedených v ustanovení § 67 odst. 1 a odst. 2 citovaného zákona. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný vyšel ze zjištění, že žalobce poté, kdy přicestoval na území ČR dne 15.1.2007, požádal dne 19.1.2007 o udělení mezinárodní ochrany a toto řízení skončilo 15.12.2008

nabytím právní moci rozhodnutí Nejvyššího správního soudu č.j. 6 Azs 55/2008-53. Žádost o udělení povolení k trvalému pobytu podal žalobce dne 14.1.2009 a v době podání žádosti se prokázal hraniční průvodkou s vyznačeným vízem D/VS/48 s platností od 20.11.2008 do 18.1.2009. Žalovaný uvedl, že podle § 78b odst. 3 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu platnost víza k pobytu za účelem strpění, vydaného z důvodu probíhajícího řízení o mezinárodní ochraně, zaniká nabytím právní moci rozhodnutí o ukončení řízení o udělení mezinárodní ochrany, a proto vízum žalobce pozbylo platnosti dne 15.12.2008. Žalobce se tedy dle § 78b odst. 3 zákona č. 325/1999 Sb. měl dostavit do 15 dnů na příslušné oddělení cizinecké policie k obdržení výjezdního příkazu. Tuto zákonnou povinnost žalobce nesplnil a v době podání žádosti k trvalému pobytu pobýval na území ČR nelegálně, bez platného povolení k pobytu. Na základě uvedeného zjištění žalovaný zhodnotil, že žalobce nesplnil podmínku nepřetržitého pobytu na území ČR po dobu minimálně 4 let a nesplnil ani zákonnou podmínku délky řízení o udělení mezinárodní ochrany po dobu minimálně dvou let.

Žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl rozkladovou námitku žalobce, v níž žalobce namítal, že ministerstvo vnitra vycházelo z nesprávně zjištěného skutkového stavu věci s tím, že podaný rozklad následně doplní. Ačkoliv žalovaný správní orgán ve svém rozhodnutí neuvedl, o jaké námitky žalobce rozklad doplnil, z podaného rozkladu vyplývá, že žalobce v něm požádal toliko o prominutí zákonných podmínek – běhu lhůt nepřetržitého pobytu na území ČR a vedení řízení o mezinárodní ochraně uvedených v § 67 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb. s tím, že v České republice našel svůj domov, cítí se zde v bezpečí a chtěl by zde žít, pracovat a studovat.

Žalovaný rozklad žalobce s odkazem na citaci ust. § 67 odst. 1 a 2 zákona č. 326/1999 Sb. zamítl s tím, že žalobce zákonné podmínky pro udělení povolení k trvalému pobytu nesplnil.

Proti uvedenému rozhodnutí směřuje podaná žaloba.

Žalobce v podané žalobě předně namítal formálně právní nedostatky spočívající v tom, že z napadeného rozhodnutí nevyplývá právní subjektivita žalovaného a jeho identifikační údaje a legitimita vydání napadeného rozhodnutí, rovněž s tím, že žalovaný opřel výrok svého rozhodnutí o ust. § 152 odst. 5 písm. b) zákona č. 500/2004 Sb., aniž by odůvodněně použil ust. § 152 odst. 5 písm. a) cit. zákona.

Žalobce dále namítal, že v řízení před žalovaným doplnil podaný rozklad podáním ze dne 17.3.2009, avšak žalovaný toto podání v napadeném rozhodnutí nezohlednil a neprominul žalobci nedodržení zákonných podmínek ust. § 67 odst. 1 cit. zákona, které byl z důvodů hodných zvláštního zřetele dle § 66 cit. zákona oprávněn prominout a vydat žalobci povolení k trvalému pobytu. Rozhodnutí správních orgánů obou stupňů se vůbec nezmiňují o důvodech zvláštního zřetele hodných, které je třeba spatřovat ve fyzické a psychické perzekuci žalobce v zemi jeho původu a tím může jít ze strany správního orgánu o vědomý a nešetrný segregační postup vedený v neprospěch žalobce formou účelových, materiálně a právně neopodstatněných zamítavých správních rozhodnutí s cílem neposkytnout žalobci na území ČR povolení k trvalému pobytu. To má za následek zvyšování rizika tíživých zdravotních a životních nejistot žalobce, když žalobce se v žádné případě nemůže do zemi svého původu vrátit. Žalobce prohlásil, že není žádným náboženským fanatikem, není teroristou a není si vědom žádného právního důvodu, pro který by nemohl na území ČR získat trvalý pobyt ve smyslu ust. § 66 zákona č. 326/1999 Sb. Žalobce apeloval na dodržování článků 24, čl. 2 odst. 1 a 2, čl. 3 odst. 1, 2 a 3 a čl. 4 odst. 1 Listiny základních práv a svobod ust. § 2 odst. 1 a 3 a ust. 4 odst.

Žalobce nesouhlasil s argumentací žalovaného, že nelze prominout nedodržení délky řízení o udělení mezinárodní ochrany. Takový výklad ust. § 67 je účelový, žalovanému

nepřísluší, neboť přísluší toliko Ústavnímu soudu ČR a žalovaný nesprávně interpretoval i souvislost ust. § 67 odst. 1 a 2 zákona č. 326/1999 Sb. Žalobce namítal, že ust. § 67 má více odstavců a žalovaný se těmito ustanoveními ve vztahu k žalobci nezabýval, zejména se nezabýval ust. § 66 cit. zákona. V této souvislosti žalobce apeloval na srovnání s úpravou podle § 12 písm. b) zákona č. 325/1999 Sb. a poukázal na to, že správní orgány zamlčely zásadní důvody pobytu žalobce na území ČR. K těmto důvodům uvedl, že byl na území Kyrgyzstanu pronásledován ze strany příbuzných stávajícího prezidenta Bakijeva a ze strany mocenských struktur KNB. V azylovém centru pak podrobně vyličil, jak byla napaden jen proto, že je uzbeké národnosti a jak byl neprávem vězněn a týrán ve vězení. Přesto pracovník Ministerstva vnitra pochybovačně přijal tvrzení žalobce o zásazích útvaru speciálního nasazení v Kyrgyzstanu a žádal po něm dokument či průkaz toho, že žalobce byla zbit a pronásledován, ačkoliv žalobce nemůže takový dokument předložit. Žalobce poukázal na násilí, které stihne ty, jenž se opovží vznést kritiku na adresu prezidenta Kyrgyzstanu a prezidenta Uzbekistanu. Žalobce vyjádřil své zklamání z postupu orgánů moci výkonné demokratického státu, jímž je Česká republika, který oproti účinné pomoci žalobci, mu pomoc odepřely a své závěry opřely o zprávy Ministerstva zahraničí USA z dob administrativy prezidenta Bushe, jejichž objektivita byla zpochybněna a které jsou příliš obecné ve vztahu k situaci žalobce. Podle žalobce je politická situace v zemi jeho původu mnohem složitější a dramatičtější a v tomto směru odkázal na dostupné internetové zprávy.

Z uvedených důvodů žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí, jakož i rozhodnutí správního orgánu 1. stupně zrušil a věc vrátil k dalšímu řízení.

Ve svém vyjádření k žalobě žalovaný správní orgán uvedl, že napadené rozhodnutí vykazuje zákonné náležitosti rozhodnutí, aniž by v tomto rozhodnutí musela být uvedena adresa sídla žalovaného a aniž by žalovaný v rozhodnutí musel odvozovat legitimitu svého rozhodování. Ohledně doplnění rozkladu žalovaný uvedl, že postupoval podle ust. § 152 odst. 4 ve spojení s § 82 zákona č. 500/2004 Sb., podle kterých se k novým důkazům a návrhům v odvolání přihlédne pouze, pokud je účastník nemohl uplatnit dříve. Žalobce mohl o prominutí běhu lhůt požádat dříve již před rozhodnutím ministerstva vnitra, to však neučinil. Proto se žalovaný doplněním rozkladu nezabýval. Žalobce nesplnil podmínky ust. § 67 odst. 1 a 2 zák. č. 326/1999 Sb., které jsou provázané a v průběhu správního řízení ani neuváděl žádné skutečnosti, které by bylo možné označit jako mimořádné. Podaná žaloba obsahuje odkazy na azylovou proceduru, avšak v tomto řízení se rozhoduje o jiné věci než v řízení o udělení mezinárodní ochrany, v němž již bylo o žádostech žalobce dvakrát rozhodováno a výsledek byl vždy v neprospěch žalobce. Z uvedených důvodů není na místě se žalobcovými důvody, které uplatnil v azylovém řízení zabývat.

Z uvedených důvodů žalovaný navrhl, aby soud podanou žalobu zamítl.

Při jednání před soudem právní zástupkyně žalobce k podkladům správního řízení poukázala na to, že u Nejvyššího správního soudu je vedeno řízení o kasační stížnosti Ministerstva vnitra České republiky proti rozsudku Městského soudu v Praze č.j. 1Az 8/2010-25 ze 4.8.2010, jímž bylo zrušeno rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany na základě jiné, nově podané žádosti žalobce, o které nebylo rozhodováno usnesením, které je podkladem v této věci. Doplnila, že ve věci kasační stížnost, která je projednávána nyní u Nejvyššího správního soudu jde o třetí řízení ve věci mezinárodní ochrany, když druhé řízení skončilo odmítnutím kasační stížnosti právě pod č.j. 6Azs 55/2008-83 a to, že jde již o třetí žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany, vyplývá z rozsudku Městského soudu v Praze 1Az 8/2010-25, které je právě předmětem přezkumu u Nejvyššího správního soudu. Právní zástupkyně žalobce poukázala na to, že je-li v současné době vedeno řízení o kasační stížnosti a je zde vedeno řízení o mezinárodní ochraně, pak žalobce je stále legálně na území České

republiky. Muselo mu být vydáno vízum pro strpění a tedy je splněna podmínka nepřetržitého pobytu na území České republiky. Žalobce na to předložil průkaz žadatele o udělení mezinárodní ochrany č. 111306, který byl vydán Ministerstvem vnitra dne 2.5.2011 a z tohoto průkazu se zjišťuje, že žalobce je v azylovém řízení od 12.4.2010. Průkaz žadatele se vrací žalobci. Právní zástupkyně žalobce uvedla, že případ se vyvíjel, momentálně žalobce splňuje podmínku nepřetržitého pobytu na území ČR delší než 4 roky a pokud je v řízení o azylu nechává na úvaze soudu, jestli toto je relevantní pro dané řízení.

Při jednání soud rozhodl, že nebude provádět dokazování navrženými důkazy v podané žalobě.

Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které předcházelo jeho vydání podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb. soudního řádu správního a v souladu s ust. § 75 odst. 2 s.ř.s. vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání napadeného rozhodnutí. Soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

V souzené věci bylo zásadní a spornou otázkou mezi účastníky řízení, zda žalobci může být uděleno povolení k trvalému pobytu, ačkoliv *ke dni podání žádosti trvalý pobyt a ke dni rozhodování správního orgánu* nesplnil podmínky délky doby 4 let nepřetržitého pobytu na území ČR a délky doby 2 posledních let, po kterou by mělo trvat řízení o mezinárodní ochraně. Sám žalobce neučinil předmětem sporu trvání těchto dob, neboť, jak je zřejmé z rozkladu, sám při vědomí nedodržení zákonných podmínek požádal o prominutí nesplnění právě zákonné podmínky dob uvedených v § 67 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb. Svou žádost o přehodnocení závěrů správních orgánů pak postavil na důvodech hodných zvláštního zřetele ve smyslu § 66 cit. zákona, za které považuje pronásledování jeho osoby v zemi původu – v Kyrgyzstánu a strach z návratu do této země.

Podle § 66 odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb. ve znění platném v rozhodné době povolení k trvalému pobytu se bez podmínky předchozího nepřetržitého pobytu na území vydá cizinci, který o vydání tohoto povolení žádá z jiných důvodů hodných zvláštního zřetele.

Ve správním řízení je předmět řízení dán návrhem. V dané věci podaným návrhem byla žádost žalobce o udělení povolení k trvalému pobytu na území České republiky ze dne 14.1.2009, kterou žalobce podal podle § 67 (nikoliv podle § 66) zákona o pobytu cizinců. Žádost podal po skončení řízení o udělení mezinárodní ochrany, završeného usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 27.11.2008 s právní mocí ke dni 15.12.2008, jímž byla zamítnuta žalobcova kasační stížnost pro nepřijatelnost podle § 104a s.ř.s. (z důvodu, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele).

Z uvedené žádosti je zřejmé, že žalobce si byl v době podání žádosti o trvalý pobyt vědom výsledku řízení o mezinárodní ochraně, totiž toho, že Nejvyšší správní soud posoudil důvody žalobce uplatněné v řízení o mezinárodní ochraně a ve svém rozhodnutí výslovně s odkazem na svou jinou judikaturu výslovně zhodnotil, že v Kyrgyzstanu nedochází k diskriminaci osob jiných národností. Proto kvalifikoval důvod nepřijatelnosti podané kasační stížnosti jako nepřesahující svým významem vlastní zájmy žalobce.

Z podané žádosti o udělení povolení k trvalému pobytu a ze žalobních tvrzení, které odkazují na azylové důvody ani nevyplývá, že by u žalobce byly dány důvody které by byly zvláštního zřetele hodné (v předchozím azylovém řízení posouditelné např. jako humanitární

azyl) Jestliže v řízení o mezinárodní ochraně byly již výše uvedeným způsobem vypořádány námitky žalobce ohledně jeho pronásledování v zemi jeho původu, a to s konečnou platností právní mocí usnesení Nejvyššího správního soudu, pak tyto skutečnosti nelze jako právně relevantní uplatňovat v žalobě podané v řízení o udělení trvalého pobytu. Z podané žaloby totiž vyplývá, že žalobce v rámci institutu žádosti o udělení povolení k trvalému pobytu využívá možnosti tohoto řízení k opakovaným námitkám, které již uplatnil v řízení o mezinárodní ochraně a které jsou správní orgány oprávněny posuzovat v uvedeném řízení. To souvisí se zásadní námitkou žalobce v podané žalobě, že žalobci mělo být vydáno povolení k trvalému pobytu na základě ust. § 66 zákona o pobytu cizinců z důvodů hodných zvláštního zřetele a že na základě tohoto ustanovení mu zřejmě mělo být prominuto i uplynutí zákonných lhůt, jimiž je podmíněno udělení trvalého pobytu podle ust. § 67 odst. 1 zákona. Žalobce však žádné důvody hodné zvláštního zřetele, které by šly nad rámec jeho tvrzení v řízení o mezinárodní ochraně nejenže neuváděl a neprokázal, nýbrž je ani neučinil důvodem podané žádosti.

Na základě uvedených skutečností proto soud nemohl vejít na námitky žalobce, že povolení k trvalému pobytu mělo být žalobci vydáno z důvodů hodných zvláštního zřetele dle § 66 zákona o pobytu cizinců, zvláště bylo-li rozhodováno o takovém charakteru pobytu žalobce, jehož udělení je nejvyšší a nejtrvalejší formou přijetí cizince a úpravy jeho pobytu na území ČR. Proto takové povaze povolení by měly odpovídat opravdu závažné a prokázané důvody povolení hodné zvláštního zřetele, neodvíjející se pouze od opakovaných tvrzení o jeho situaci v zemi původu, které byly vypořádány v řízení o mezinárodní ochraně.

Ostatně Nejvyšší soud ve svém rozsudku č.j. 5 As 103/2011-62 již vyslovil, že *“přestože je správní řízení ovládáno zásadou materiální pravdy, čemuž odpovídá zásada vyšetřovací, podle níž je za objasnění skutkového stavu odpovědný správní orgán, břemeno tvrzení ohledně existence důvodů hodných zvláštního zřetele pro vydání povolení k trvalému pobytu ve smyslu § 66 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců leží na straně žadatele. Žadatel tedy musí při podání žádosti či následně v průběhu správního řízení uvést (i bez užití právnícké terminologie) natolik závažné a naléhavé důvody, které by mohly být vnímány jako zvláštního zřetele hodné pro povolení trvalého pobytu. Představa, že by správní orgán sám zjišťoval všechny v úvahu připadající důvody, které by mohly obstát jako hodné zvláštního zřetele, je zcela nereálná. Jedině žadatel sám nejlépe ví, z jakých důvodů o povolení k trvalému pobytu žádá. V průběhu řízení musí žadatel uvést veškeré relevantní důvody, o které svoji žádost opírá, teprve na jejich základě správní orgán relevantnost toho kterého důvodu posoudí“*.

Protože žalobce v žádosti o povolení k trvalému pobytu žádné důvody zvláštního zřetele neuvedl, v podané žalobě poukázal na důvody posouzené pravomocně v řízení o mezinárodní ochraně a jiné důvody neuváděl, nelze správním orgánům vytýkat, že se v řízení o povolení trvalého pobytu nezabývaly důvody hodnými zvláštního zřetele.

Podle § 67 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb. ve znění platném v rozhodné době povolení k trvalému pobytu se po 4 letech nepřetržitého pobytu na území vydá na žádost cizinci, který na území pobývá v rámci přechodného pobytu po ukončení řízení o udělení mezinárodní ochrany za podmínky, že nejméně poslední dva roky probíhalo řízení o udělení mezinárodní ochrany, včetně případného řízení o kasační stížnosti.

Jak si je již žalobce vědom ani z hlediska ust. § 67 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb. správní orgány při posouzení zákonné podmínky trvání pobytu žalobce na území ČR pro účely povolení trvalého pobytu nepochybily.

Podmínka nepřetržitého pobytu 4 let na území České republiky je dle citovaného zákonného ustanovení rovněž spojena se skutečností, že poslední 2 roky probíhalo řízení o udělení mezinárodní ochrany a dále na to, že cizinec pobývá na území v rámci přechodného pobytu na území po ukončení řízení o udělení mezinárodní ochrany. Žalobce pobýval na území České republiky od 15.1.2007, požádal dne 19.1.2007 o udělení mezinárodní ochrany a toto řízení skončilo 15.12.2008 nabytím právní moci rozhodnutí Nejvyššího správního soudu č.j. 6 Azs 55/2008-53. Žádost o udělení povolení k trvalému pobytu podal žalobce dne 14.1.2009, to znamená, že žalobce nesplňuje žádnou dobu z dob potřebných jako podmínky pro udělení povolení k trvalému pobytu uvedených v ust. § 67 odst. 1 zákona, přičemž žalobce v žalobě ani v rozkladu neuváděl a ani mu nesvědčí žádné jiné důvody uvedené v ust. § 67 odst. 2 a 3 cit. zákona. S těmito důvody se správní orgán 1. stupně ve svém rozhodnutí vypořádal, když ust. § 67 odst. 3 navazuje na us. § 67 odst. 2 cit. zákona.

Zákon neumožňuje délku řízení o udělení mezinárodní ochrany prominout ani neumožňuje nijak konvalidovat nesplnění délky nepřetržitého pobytu 4 let na území ČR. Vízum D/VS/R8 žalobci podle § 78b odst. 3 zákona č.329/1999 Sb. dne 15.12.2008 pozbylo platnosti a tak nebyla splněna podmínka ani pobytu žalobce v režimu přechodného pobytu po ukončení mezinárodní ochrany.

Důvodem pro zrušení napadeného rozhodnutí nemohla být ani žalobní námitka o přehlédnutí doplnění rozkladu žalobce a nevypořádání se s jeho žádostí o prominutí uplynutých lhůt pobytu na území ČR. Žalovaný ve svém rozhodnutí v souladu se zákonem uvedl, že délku řízení o mezinárodní ochraně nelze prominout, čímž uvedl, že žádosti žalobce nelze vyhovět a pokud jde o prominutí doby 4 let na území ČR, zákon rovněž nestanoví možnost prominutí této lhůty. Neuvedení bližších argumentů pouze k návrhu na prominutí lhůt nepovažuje soud za vadu, která by měla vliv na zákonnost rozhodnutí a to vzhledem k charakteru pobytu, o který žalobce žádal. Soud znovu akcentuje, jak již je uvedeno výše, že udělení povolení k trvalému pobytu je nejvyšší a nejstabilnější formou přijetí cizince na území státu a takové povolení nemůže být cizinci vydáno bez zohlednění zákonných podmínek, mezi něž náleží déletrvající pobyt a případně i určitá forma oprávnění k pobytu (přechodný pobyt) po ukončení řízení o mezinárodní ochraně, v rámci kterého cizinec na území ČR pobývá. To ostatně vyplývá i ze smyslu ust. § 67 odst. 1 cit. zákona, který požaduje, aby do doby nepřetržitého pobytu cizince na území byly zahrnuty poslední 2 roky řízení o udělení mezinárodní ochrany, včetně případného řízení o kasační stížnosti, což znamená, že zákon vyžaduje legální formu pobytu cizince na území ČR před podáním žádosti o trvalý pobyt garantovanou úpravou pobytu cizince v průběhu řízení o mezinárodní ochraně.

Soud neshledal ani důvod ke zrušení rozhodnutí z hlediska námitky nedostatečné identifikace žalobce v napadeném rozhodnutí. Ministr vnitra je nadřízeným správním orgánem, který na základě ust. 152 správního řádu rozhoduje o rozkladu ve věci rozhodnutí Ministerstva vnitra jako orgánu rozhodujícího o žádostech cizinců o udělení trvalého pobytu a žalobce také v souladu se zákonem u ministerstva svou žádost podal. Soudu není zřejmé, z jakého důvodu žalobce požaduje v náležitostech napadeného rozhodnutí další identifikaci žalobce než označení příslušného orgánu, který napadené rozhodnutí vydal a o jaké ustanovení zákona tento požadavek opírá. Rozhodnutí ministra je nadepsáno jako rozhodnutí ministra, je opatřeno razítkem tohoto orgánu a je identifikovatelné i z hlediska čísla jednacího řízení, které bylo se žalobcem vedeno. Žalobce k tomuto orgánu (k ministroví) adresoval svůj rozklad, uvedl na něm i adresu tohoto orgánu, a proto jeho námitku soud považuje pouze za právně nerelevantně dotvářející spíše věcný nesouhlas žalobce s vydaným rozhodnutím. Skutečnost, že žalovaný rozhodoval podle ust. § 152 odst. 4 písm. b) správního řádu (zamítnutí žádosti) a nikoliv podle § 152 odst. 4 písm. a) cit. zákona (zrušení či změna

rozhodnutí) je dána jeho skutkovými a právními závěry, které byly shledány v souladu se zákonem.

Z uvedených důvodů Městský soud v Praze shledal, že závěry správních orgánů, že žalobce nenaplnil podmínku nepřetržitého pobytu na území ČR po dobu 4 let ve všech souvislostech úpravy dané ust. § 67 odst. 1 cit. zákona, byly přijaty v souladu se zákonem.

Výrok o nákladech řízení je dán ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalovaný žádné náklady řízení neúčtoval.

Žalobci byl pro účely projednání žaloby ve shora uvedené věci usnesením soudu ze dne 1.3.2012 ustanoven tlumočník z jazyka ruského. Tlumočník se dostavil k nařízenému jednání dne 18.4.2012 a provedl tlumočnický úkon, za který účtoval částku 350 Kč dle vyhlášky. Soud mu proto přiznal odměnu tlumočníka v účtované částce.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 18. dubna 2012

JUDr. Naděžda Řeháková, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení: Matznerová, DiS.